

DOBRODRUŽSTVÍ LENOCHODA

PRAVIDLA DŽUNGLE

V krásné džungli, kde slunce svítí mezi větvemi stromů a ptáci zpívají veselé melodie, žil lenochod jménem _____. Byl to malý, zvědavý lenochod s bystrýma očima a velkým srdcem. I když byl velmi pomalý, měl jednu velkou zálibu – miloval ovoce! Nejvíc měl rád šťavnaté plody, které rostly na druhém konci džungle.

Jednoho dne, když _____ odpočíval na svém oblíbeném stromě, zaslechl, jak si zvířátka povídají o ovoci, které tam roste. „To by byla paráda!“ pomyslel si. „Ale jak se tam dostanu, když jsem tak pomalý?“ Začal přemýšlet o velké cestě. A čím víc se tím zabýval, tím víc rostla jeho odvaha.

_____ věděl, že takové dobrodružství nezvládne sám. Rozhodl se požádat o pomoc děti ze školy, které ho často navštěvovaly. Když jim svůj nápad vyprávěl, byly nadšené a hned se rozhodly, že mu pomohou.

Děti a _____ začali společně plánovat. Věděli, že cesta džunglí nebude lehká – čekaly je hluboké řeky, husté keře a strmé kopce. Ale budou-li spolupracovat, všechno zvládnou.

Děti nakreslily mapu džungle a naučily _____, jak poznat bezpečnou cestu, jak se vyhnout nebezpečí a kde hledat vodu i jídlo. Každý den se scházely, povídaly si a připravovaly se na výpravu.

Jednoho slunečného rána, když byl plán hotový, si děti uvědomily, že ještě něco chybí. „Musíme mít pravidla!“ řeklo jedno z nich. „Abychom se cítily bezpečně a dobře spolu vycházely.“

_____ přikývl. „To je pravda. I zvířátka v džungli mají svá pravidla. I my bychom je měli mít a vy si můžete vytvořit pravidla i pro vaši třídu.“

Děti se rozdělily do skupin a vymýšlely pravidla. Když byla hotová, přečetly je nahlas:

1. Budme k sobě laskaví a ohleduplní.
2. Pomáhejme si navzájem jako zvířátka v džungli.
3. Naslouchejme jeden druhému.
4. Budme stateční a zodpovědní.
5. Udržujme naši třídu čistou a hezkou.

„To jsou skvělá pravidla!“ pochválil je _____. „Díky nim se ve třídě budete cítit bezpečně a šťastně.“

Děti si je nakreslily na velký plakát, aby je měly každý den na očích. A zatímco _____ a děti dokončovali přípravu na cestu, věděli, že s těmito pravidly bude jejich dobrodružství úspěšné.

DUŠIČKY

Podzim v džungli byl stále tišší. _____ si všiml, že se dny krátí a slunce už nesvítí tak silně jako dřív. Jednoho dne, když seděl na svém oblíbeném stromě, k němu opět přišly děti. Tentokrát ale nebyly tak veselé jako obvykle. Nesly s sebou malé svíčky a kytičky.

„Ahoj, _____,“ pozdravily tiše. „Dnes je pro nás zvláštní den. Blíží se čas, kdy si připomínáme naše blízké, kteří už tady s námi nejsou. U nás tomu říkáme Dušičky.“

_____ pozorně naslouchal. „Dušičky? To zní zajímavě, ale co to vlastně znamená?“ zeptal se.

Jedno z dětí začalo vysvětlovat: „Dušičky jsou svátek, kdy vzpomínáme na ty, kteří už zemřeli. Chodíme na hřbitovy, zapalujeme svíčky a nosíme květiny na hroby. Je to tichý čas, kdy myslíme na ty, které jsme měly rády.“

„Je to jako oslava Halloweenu?“ zeptal se zvědavě _____, protože o Halloweenu slyšel při poslední návštěvě dětí.

Děti zavrtěly hlavami. „Ne tak docela, _____. Halloween je spíš veselý svátek, kdy se převlékáme do strašidelných kostýmů a bavíme se. Ale Dušičky jsou jiné. Je to klidný a uctivý den, kdy vzpomínáme a ukazujeme, že jsme nezapomněly.“

_____ přikývl a chvíli mlčel. „To je krásné. V džungli máme také stromy a zvířata, která už tu s námi nejsou, ale pořád je cítíme kolem sebe. Možná bychom i my v džungli mohli udělat něco podobného – vzpomenout na ty, kteří tu byli před námi.“

Děti souhlasily. „Ano, _____. Je to čas, kdy si můžeme připomenout, že i když už někdo není nablízku, stále může být v našem srdci.“

Společně se pak děti a _____ vydali džunglí. Při své cestě našli tiché místo, kde se mohl rozdělovat oheň. Tam zapálili několik svíček na památku těch, kteří již odešli. Uctivě tam chvíli seděli, poslouchali zvuky džungle a přemýšleli o všech, které si chtěli připomenout.

KDYŽ JSME V BEZPEČÍ

_____ si spokojeně hověl na své větvi a naslouchal zvukům džungle. Poslední dny byly plné pohody – děti mu vyprávěly o svých oblíbených knihách a on si díky nim představil svět daleko za hranicemi džungle.

Tentokrát ale děti přišly s vážnějšími tvářemi.

„_____, dnes jsme ve škole mluvili o něčem důležitém – o bezpečnosti,“ začal chlapec s rovnátky.

_____ zvažněl. „Bezpečnost je důležitá i v džungli. Musíme vědět, jak se chránit, když se objeví nebezpečné zvíře, nebo jak se chovat, abychom se neztratili. A co jste se učili vy?“

Děti se postupně střídaly a vysvětlovaly: „Paní učitelka nám říkala, že nikdy nemáme chodit s cizími lidmi, i když nám nabídnou bonbón nebo řeknou, že potřebují pomoc. Nemáme si sedat do auta s nikým, koho neznáme, a když někdo cizí přijde ke škole, nemáme ho pouštět dovnitř. Raději to máme hned říct dospělému.“

_____ přikývl. „V džungli platí podobná pravidla. Jestliže zvířátko narazí na někoho, koho nezná, je opatrné a drží se blízko svého stáda nebo rodiny. Tak je chráněné. Když se cítí v nebezpečí, vždycky zavolá o pomoc.“

Chvíli bylo ticho. Děti pozorně poslouchaly.

_____ pokračoval: „Vy byste měli dělat totéž – když se necítíte dobře nebo máte strach, vždycky se obraťte na dospělého, kterému věříte. Nebojte se říct, co se stalo. Říkat pravdu je odvážné.“

„Když vidíme, že se něco děje kamarádovi, máme mu pomoci,“ dodalo jedno z dětí.

„Přesně tak,“ přikývl _____. „Dávejte na sebe pozor, mluvte spolu a nestydte se požádat o pomoc. Když si budete navzájem pomáhat a chránit se, budete silní jako opravdové stádo v džungli.“

„Můžeme si tenhle týden připomenout všechna pravidla, jak být v bezpečí,“ navrhly některé děti. „Třeba si je nakreslíme nebo uděláme seznam, který si dáme do třídy.“

„To je skvělý nápad,“ usmál se _____. „Jestliže víme, jak se chovat v nebezpečných situacích, cítíme se jistější. To je ten nejlepší začátek každého dobrodružství.“

AŽ ZASE PŘIJDETE

V džungli bylo ticho. Ne to ticho, kdy se nic neděje, ale to zvláštní ticho, které přichází, když něco končí – a začíná něco nového.

_____ seděl na své větvi a díval se do korun stromů. Vzduch byl teplý, motýli poletovali mezi květy a listy se tiše houpaly ve větru. Ale dnes byl ten vítr jiný. Byl to vítr posledního školního dne.

Když dorazily děti, měly v rukou složky, barevné listy a obálky. Byly plné dojmů, úsměvů, někdy i trochu nervozity.

„Dnes dostáváme vysvědčení,“ oznamoval vytáhlý kluk. „A pak máme prázdniny. Dva měsíce... bez školy.“

„To zní jako dobrodružství,“ usmál se _____.

„Je,“ přikývl. „Ale je to i trochu smutné. Letos jsme toho tolik zažili. A teď se zase všechno na chvíli rozuteče.“

Děti si navzájem ukazovaly, co se jim povedlo. Někdo si pochvaloval, že už zvládne počítat do stovky, jiný že se naučil lépe mluvit před třídou. Někdo se jen tiše usmíval – protože věděl, že největší věci se někdy nevejdou do známky.

Když přišlo na rozloučení s _____, děti se posadily pod jeho strom. „Děkujeme, že jsi s námi byl celý rok,“ řeklo jedno z nich. „Pomáhal jsi nám růst pomalu, ale jistě,“ dodalo druhé. „A ukázal jsi nám, že i klidné dny jsou důležité,“ dodalo třetí.

_____ chvíli mlčel. Pak pomalu povídal:

„Džungle bude celé léto šumět dál. Květiny vykvetou, deště přijdou, listy spadnou. Ale já si budu pamatovat každé vaše slovo. Každý váš smích. Každý váš krok.“

Podal dětem velký list – na něm bylo napsáno:

„Až se zase vrátíte, vyprávějte. Já budu čekat a pak poslouchat.“

Děti odešly. Některé vesele, některé dojatě. Slunce zapadalo a poslední paprsky osvětlily prázdnou větev, na které _____ ještě chvíli seděl.

Potom se pomalu zachytil za větvičku, usmál se – a tiše zašeptal do džungle:

„Děkuji, že jsem mohl být vaším kamarádem. Ať už půjdete kamkoliv... už víte, jak se jde pomalu. Ale srdcem daleko.“